

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6367/2025-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Marija Mankasa (nom. Mario Mankas) iz Siska, Ulica kralja Zvonimira 22, OIB: 46922953990, zastupanog po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo iz Zagreba, Jurišićeva ulica 4, OIB: 87939104217, zastupanog po punomoćnici Andreji Šeši, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 25. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenika njegovog punomoćnika odvjetničkog vježbenika Ivona Sumića, te zamjenice punomoćnice tuženika odvjetnice Josipe Šarlike Čorić, 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj 600417, zaključenog između tužitelja Marija Mankasa, kao korisnika kredita i VOLKSBANK d.d., pravnog prednika tuženika HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, kao kreditora, u dijelu u kojem je za tužitelja ugovorena obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,10% od iznosa kredita, neposredno prije isplate kredita.

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 252,96 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. rujna 2025. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 448,46 EUR, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 244,05 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo

polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 7. listopada 2025. ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je 26. veljače 2007. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 600417, kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 38.000,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećem na dan isplate kredita. Nadalje je naveo da je u odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu za tužitelja ugovorena obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,10% od iznosa kredita neposredno prije isplate kredita (tzv. ulazna naknada). Tužitelj smatra da je u spornom dijelu navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna, što ima za posljedicu primjenu Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tužitelj je isto tako naveo da mu je tuženik 5. ožujka 2007. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita naplatio naknadu u visini od 1,10% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 252,96 EUR. Tužitelj, smatra da je navedena odredba nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača, što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe. Tužitelj je, također, naveo da mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, te da se stoga odredba čl. 6. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ispituje poštenost predmetne odredbe. Nadalje je naveo i da ista odredba protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, s obzirom na to da je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Tužitelj je još naveo da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a ni tijekom otplate kredita, nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao ni visinu troškova i to iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je korisnik kredita dužan platiti naknadu prema u visini 1,10% od odobrenog kredita bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o tome zašto je određen baš taj postotak, u čemu se temelji visina naknade i koje je svrha iste. Tužitelj je nastavno naveo da uslijed takvog postupanja tuženika nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost, visinu i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 6. Ugovora, te da stoga nije bio u mogućnosti donijeti cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Smatra da je tuženik iskoristio svoju poziciju jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje motornog vozila, te da je mu je u takvim okolnostima putem tipskog Ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa da protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tužitelj je, također, istaknuo i da je predmetna odredba ništetna i s aspekta odredbe čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, s obzirom na to da je da je predmetna obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Tužitelj je nastavno naveo i da pored iznosa glavnice jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos

zakonskih zateznih kamata koje teku od 5. ožujka 2007. (dana plaćanja naknade) do 31. kolovoza 2025., a koje iznose 448,46 EUR. Konačno je naveo i da na iznos glavnice od 252,96 EUR potražuje zakonske zatezne kamate tekuće od 1. rujna 2025. (od prvog dan nakon obračuna kamata) do isplate jer navedeni tijekom kamata nije uglavničio.

2. Slijedom navedenoga, tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 6. Ugovora o kreditu broj 600417, zaključenog između tužitelja, kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika VOLKSBANK d.d., kao kreditora, u dijelu u kojem je za tužitelja ugovorena obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,10% od iznosa kredita neposredno prije isplate kredita. Navedenim tužbenim zahtjevom tužitelj, nadalje, od tuženika potražuje isplatu iznosa od 252,96 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. rujna 2025. pa do isplate, te isplatu iznosa od 448,46 EUR, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu te je osporio osnovu istog. Nadalje je prigovorio visini vrijednosti predmeta spora jer je ista suviše visoko naznačena, te je naveo da je potrebno utvrditi je li tužitelj potrošač. Isto tako tuženik je istaknuo prigovor zastare potraživanja navodeći da je kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok pet godina od dana sklapanja nišetnog pravnog posla, te da obveza vraćanja dospijeva u trenutku nastupa nišetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, pa da od tada počinje teći zastara. Nadalje je naveo da je već samim pregledom Ugovora moguće zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva te da je jasno koncipirana i unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Stoga tuženik smatra da je sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasna, lako uočljiva i razumljiva, te da ocjena poštenosti tih odredaba nije dopuštena. Osim toga tuženik je naveo da tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njemu postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Tuženik je, također, istaknuo i da je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima, s kojima je tužitelj prilikom potpisa predmetnog Ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom Ugovora pristao. Povrh navedenog, tuženik je istaknuo da je Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite u odredbi čl. 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Tuženik je, konačno, naveo da ne spori visinu naplaćene naknade niti izračun kamate, ali je istaknuo da je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri zbog čega smatra da tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužitelja uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

4. Na ročištu održanom 25. rujna 2026. tuženik je učinio nespornom činjenicu da je tužitelj 5. ožujka 2007. platio tuženiku s osnove ulazne naknade iznos od 252,96 EUR (1.905,94 kn), te je također učinio nespornim i obračun zakonskih zateznih kamata u iznos od 448,46 EUR, kako je to tužitelj obračunao za razdoblje od 5. ožujka 2007. do 31. kolovoza 2025.

5. Tijekom postupka je izvršen uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 600417 od 26. veljače 2007. (str. 9-14 spisa), obračun zakonskih zateznih kamata za razdoblje od 5. ožujka 2007. do 31. kolovoza 2025. (str. 6-7 spisa) presliku dopisa tuženika od 8. rujna 2025. (str. 8 spisa), Opće uvjete za poslovanje s građanima VOLKSBANK d.d. od 30. lipnja 2005. (str. 71-74 spisa), saslušan je tužitelj (str. 112-113 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

6. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 25. rujna 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

7. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužitelja nalazi osnovanim.

8. Dakle, predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnom odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu broj 600417, zaključenog između tužitelja, kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika VOLKSBANK d.d., kao kreditora, u dijelu u kojem je za tužitelja ugovorena obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 1,10% od iznosa kredita neposredno prije isplate kredita. Predmet ovog postupka je, nadalje, zahtjev tužitelja za isplatom iznosa od 252,96 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 1. rujna 2025. do isplate, te za isplatom iznosa od 448,46 EUR (s osnove obračunatih zateznih kamata na utuženi iznos za razdoblje od 5. ožujka 2007. do 31. kolovoza 2025.). Naime, tužitelj tijekom postupka tvrdi da je navedena ugovorna odredba nepoštena, te da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo zbog čega mu je tuženik neosnovano naplatio navedeni iznos od 252,96 EUR.

9. Prije svega valja reći da je uvidom u javno dostupan izvadak iz sudskog registra utvrđeno, a među strankama nije ni sporno, da je društvo VOLKSBANK d.d. (koje je poslovalo i pod tvrtkama Sberbank d.d., Sberbank d.d.-u sanaciji i Nova hrvatska banka d.d., a promjena tvrtke je upisana u sudski registar rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj Tt-22/9164-2 od 2. ožujka 2022., rješenjem poslovni broj Tt-13/1253/2 od 18. siječnja 2013. i rješenjem poslovni broj Tt-22/18434-2 od 14. travnja 2022.) pripojeno ovdje tuženiku, društvu HRVATSKA POŠTANSKA BANKA, dioničko društvo, na temelju Ugovora o pripajanju od 1. ožujka 2023., rješenja Hrvatske narodne banke o odobrenju pripajanja od 6. travnja 2023., te Odluke Glavne skupštine Nova hrvatska banka d.d. od 14. lipnja 2023.

10. Među strankama nije sporno, a proizlazi i Ugovora o kreditu broj 600417 od 26. veljače 2007. (str. 9-14 spisa; dalje: Ugovor o kreditu) da je tužitelj, kao korisnik kredita, te kao sudužnik osobno i kao vlasnik obrta Mankas, isti sklopio s kreditorom, prednikom tuženika, VOLKSBANK d.d. Nadalje je utvrđeno da je prednik tuženika tim Ugovorom o kreditu odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju za kupnju vozila kredit u iznosu od 38.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećim na dan isplate (čl. 1. i 3. Ugovora o kreditu), uz redovnu kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva u skladu s Odlukom o

kamatama i naknadama prednika tuženika, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 5,10% godišnje (čl. 2. Ugovora o kreditu), te s rokom otplate kredita od 84 mjeseca (čl. 5. Ugovora o kreditu.). Isto tako nije sporno da su stranke u Ugovoru o kreditu navele da se kredit ugovara u valuti, a da se isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti (čl. 4. Ugovora o kreditu), te da se kredit otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima u iznosu od 538,87 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke za devize važećem na dan dospeljeća (čl. 8. Ugovora o kreditu). Nastavno je utvrđeno i da su stranke u odredbi čl. 6. Ugovora, između ostalog, ugovorile jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita. Konačno, među strankama je nesporna visina tužbenog zahtjeva, odnosno činjenica da je tužitelj 5. ožujka 2007. platio tuženiku, s osnove naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita iznos od 252,96 EUR (1.905,94 kn), te je nesporan i obračun zateznih kamata u iznosu od 448,46 EUR za razdoblje od 5. ožujka 2007. do 31. kolovoza 2025., a isto proizlazi i iz dopisa tuženika od 8. rujna 2025. (str. 8 spisa) i obračuna zakonskih zateznih kamata (str. 6-7 spisa).

11. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je iskazao da je s prednikom tuženika VOLKSBANK d.d. zaključio predmetni Ugovor o kreditu 2007., te da je kredit podigao radi kupnje novog automobila Seat Leon. Taj automobil koji je kupio sredstvima predmetnog kredita je koristio samo za osobne potrebe, te s njim nije obavljao bilo kakvu poslovnu djelatnost. Kada je zaključivao predmetni Ugovor o kreditu isti je podigao uz valutnu klauzulu u CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu jer mu je tako bilo predloženo u autosalonu u Sisku čijeg se točnog naziva ne sjeća. U tom autosalonu mu nije bio predložen nikakav drugi kredit, već jedino ovaj koji je onda zbog toga i prihvatio te kada je došao u autosalon, Ugovor je već bio pripremljen. Pojasnio je da prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora uopće nije išao u banku, a prije potpisivanja Ugovora isti je "letimično" pročitao. Zaposlenik autosalona prilikom zaključenja Ugovora mu nije pojašnjavao pojedine odredbe Ugovora te ga nije upozorio na rizik mogućnosti rasta tečaja CHF-a, niti o čemu ovisi promjena kamatne stope. Također mu zaposlenik autosalona nije ništa posebno govorio o naknadi za obradu kredita već mu je samo rekao da istu mora platiti i da su to troškovi Ugovora, ali mu nije rekao koji točno troškovi se pokrivaju tom naknadom. Ne sjeća se je li predmetni Ugovor o kreditu ovjerio kod javnog bilježnika, međutim, misli da jest, ali mu javni bilježnik nije obrazlagao pojedine odredbe Ugovora. Ne zna bi li mu bio odobren kredit da nije platio naknadu, a mala cijena naknade na ukupnu cijenu kredita mu u tom trenutku nije predstavljala preveliki teret, međutim, sad mu ta naknada predstavlja teret s obzirom na to da nema više novaca, jer je u mirovini. Ne zna je li mogao izmijeniti Ugovor o kreditu te to nije ni pitao jer je mislio da ne može. Misli da je predmetnu naknadu za obradu kredita platio u gotovini, ali sada se ne sjeća točno detalja. Obrt koji je imao otvoren u vrijeme podizanja kredita se bavio ugostiteljstvom, a obrt se zvao Bistro M6, odnosno nije siguran je li se tako zvao obrt, ali se kafić tako zvao, a sada se obrt zove Mankas. S automobilom kupljenim sredstvima predmetnog kredita nikada nije obavljao poslove svog obrta s obzirom na to da se radilo o malom automobilu.

12. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužitelja u dijelu u kojem je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

13. Ovdje valja reći da je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu i plaćanja predmetne naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita imao svojstvo potrošača. Naime, u odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZKP) određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. U konkretnom slučaju je uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da se radilo o kreditu čija je namjena kupnja vozila, dok je iz iskaza tužitelja utvrđeno da je automobil koji je kupio sredstvima predmetnog kredita koristio samo za osobne potrebe, te da s njim nije obavljao bilo kakvu poslovnu djelatnost, pa tako ni poslove svog obrta. Stoga po ocjeni ovog suda sama činjenica da je u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu tužitelj bio vlasnik obrta, te da je kao takav bio sudužnik u predmetnom pravnom poslu, bez provođenja drugih dokaza ne dovodi u pitanje tužiteljevo svojstvo potrošača. Osim toga je utvrđeno da u Ugovoru o kreditu nigdje nije navedeno da bi isti bio zaključen u svrhu tužitelje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti, dok tuženik, na kojem se kraj svega iznesenog sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZKP-a nalazi teret dokazivanja, nije dokazao drugačije, već je u konačnici odustao od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložio je zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

14. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZKP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZKP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZKP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava. Isto tako, u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.; dalje: ZO) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

15. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je ništeta odredba čl. 6. Ugovora o kreditu u dijelu kojom je ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10% od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita, te ista predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 81. st. 1. ZKP-a. Naime, iz iskaza tužitelja je utvrđeno da je Ugovor o kreditu zaključio u autosalonu te da uopće nije išao u banku, kao i da mu zaposlenik autosalona prilikom zaključenja Ugovora nije pojašnjavao pojedine odredbe Ugovora te da ga nije upozorio na rizik mogućnosti rasta tečaja CHF-a, niti o

čemu ovisi promjena kamatne stope, a također mu nije ništa posebno govorio o naknadi za obradu kredita već mu je samo rekao da istu mora platiti i da su to troškovi Ugovora, bez navođenja koji se točno troškovi pokrivaju tom naknadom. Stoga, kraj navedenog, činjenica da je u spornom dijelu odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10% od iznos kredita sama po sebi ne ukazuje na to da se o takvoj odredbi pojedinačno pregovaralo, dok tuženik nije dokazao drugačije. Kako je, dakle, predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o spornom dijelu navedene ugovorne odredbe, tako je tužitelj kao potrošač stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, iz provedenih dokaza proizlazi da tužitelj nije mogao utjecati na sporni dio odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu, te da je ista odredba u Ugovor o kreditu unesena prema odluci jednog ugovaratelja (tuženika), i to bez preciznog označavanja na što se ista naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužitelju je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade i objasniti mu na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda, tužitelj je u okviru njegovih sposobnosti i potreba, primijenio svu dužnu pažnju koja se od njega i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi se o spornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužitelju ostavio drugu opciju, osim predmetne, u kojoj je tužitelju, uz obvezu otplata mjesečnih anuiteta, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to isto nije bio informiran na transparentan i potpuni način te bez koje mu kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim same visine takve naknade (1,10% od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Stoga, po ocjeni ovog suda proizlazi da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

16. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da prednik tuženika, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužitelja kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornoj odredbi nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvatanja te odredbe. U konkretnom slučaju iz iskaza tužitelja proizlazi da nije mogao utjecati na predmetnu ugovornu odredbu, te da je, dakle, isti kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bio ograničen uvjetima

banke, tako po ocjeni ovog suda tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, niti oko prihvatanja iste, a što je sve zajedno prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da mu bez takve ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužitelj nije imao saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

17. U odnosu na pozivanje tuženika na Opće uvjete za poslovanje s građanima VOLKSBANK d.d. od 30. lipnja 2005. valja reći da se podaci iz istih ne mogu smatrati potpunim informiranjem potrošača, dok je Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite ("Narodne novine" broj 15/2014.), na koji se tuženik poziva, na snazi od 14. veljače 2014., te se isti, dakle, u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije primjenjivao.

18. Slijedom svega navedenoga, utvrđeno je da je ništetna predmetna ugovorna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena jednokratna naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita od 1,10 % od iznosa kredita, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita kredita, tzv. ulazna naknada, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

19. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje nišetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

20. Tuženik je u konkretnom slučaju na temelju predmetne nišetne ugovorne odredbe Ugovora o kreditu ostvario korist u vidu naplaćivanja jednokratne naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita (tzv. ulazne naknade), te je stoga tuženik u obvezi platiti tužitelju iznos naknade koju je naplatio uslijed primjene nišetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

21. Kako je tuženik učinio nespornim, da mu je tužitelj s osnove naknade za obradu kredita (tzv. ulazne naknade) 5. ožujka 2007. platio iznos od 252,96 EUR tako je tuženiku naloženo isplatiti tužitelju navedeni iznos. Na tako dosuđeni iznos tužitelju su na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od dana plaćanja, dakle, od 5. ožujka 2007. do 31. kolovoza 2025. i to u obračunatom iznosu od 448,46 EUR, te od 1. rujna 2025. do isplate po stopi određenoj sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Pritom valja istaknuti da je tuženik učinio nespornim

obračun zakonskih zateznih kamata u iznosu od 448,46 EUR kako je to tužitelj obračunao za razdoblje od 5. ožujka 2007. do 31. kolovoza 2025., te da tužitelj ima pravo zatezne kamate obračunati i izraziti u apsolutnom iznosu. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u t. II. i III. izreke ove presude. Ovdje još valja reći da je sud uzeo u obzir i da tuženik nije bio savjestan jer proizlazi da je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te je isti tužitelju predložen s unaprijed pripremljenim sadržajem.

22. Konačno, valja reći da prema pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Stoga, kako u konkretnom slučaju t. I. izreke ove presude još nije pravomoćna, tako za potraživanje tužitelja u dosuđenom iznosu nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a. Stoga je neosnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika.

23. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 252,96 EUR utvrđenoj na ročištu održanom 25. rujna 2026. Naime, prema Zaključku sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su IV-100/2026-3 održanog 23. travnja 2026., u slučaju postojanja i deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva u kojem osnovanost kondemnatornog zahtjeva ovisi o osnovanosti deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora određuje se prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva. Stoga, kako je u konkretnom slučaju deklaratorni zahtjev na utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe u spornom dijelu, istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita, tako se dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na deklaratorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, te je mjerodavna vrijednost predmeta spora u visini zahtjeva za isplatu (tako i Županijski sud u Puli-Pola u presudi poslovni broj GŽ-1313/2023-2 od 27. studenoga 2023.). Ovdje još valja napomenuti da sud prilikom utvrđivanja vrijednosti spora nije uzeo u obzir obračunati iznos zakonskih zateznih kamata koji tužitelj potražuje (448,46 EUR). Naime, u odredbi čl. 35. ZPP-a određeno je da se, kad je za utvrđivanje stvarne nadležnosti, sastava suda i u drugim slučajevima predviđenim u tom zakonu mjerodavna vrijednost predmeta spora, kao vrijednost predmeta spora uzima u obzir samo vrijednost glavnog zahtjeva, te da se kamate, parnični troškovi, ugovorna kazna i ostala sporedna traženja ne uzimaju u obzir ako ne čine glavni zahtjev. Dakle, unatoč tome što je tužitelj u konkretnom slučaju pored zahtjeva za isplatu glavnice od 252,96 EUR uglavničio zakonske zatezne kamate na glavicu i obračunao ih je za razdoblje od dospijeca pa do 31. kolovoza 2025. u apsolutnom iznosu od 448,46 EUR, takav zahtjev za isplatu uglavničene kamate ne predstavlja glavni zahtjev prema kojem se određuje vrijednost predmeta spora prema odredbi čl. 35. st. 2. ZPP-a (tako i Županijski sud u Zagrebu u rješenju poslovni broj GŽ-1732/2026-2 od 5. svibnja 2026.).

24. Troškovi su, nadalje, odmjereni sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po

kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

25. Tako je tužitelju dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 187,50 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 7. listopada 2025. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 15. prosinca 2025. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 25. rujna 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 37,50 EUR. Tužitelju je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 EUR i za presudu u iznosu od 30,00 EUR. Stoga su tužitelju dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 244,05 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 30. rujna 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

26. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. IV. izreke.

Zagreb, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužitelju po odvj. uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu od 30,00 EUR
2. Tuženiku po odvj.

Broj zapisa: **9-3088d-ebd74**

Kontrolni broj: **0c31b-8cd3e-8e0f9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.